

Mølleren, sønnen hans og eselet

Mølleren og sønnen hans skulle til byen.

De hadde med seg et esel som de skulle selge.

Nei, se på de to, ropte ei jente som stod ved veien.

Hvorfor går begge ved siden av eselet?

En av dem kunne da ri! Det har hun rett i, tenkte mølleren.

Han satte sønnen sin opp på eselet.

Et stykke lenger framme møtte de to gamle menn.

Se, sa den ene. Slik er ungdommen nå.

Den late guttungen lar faren sin gå.

La faren din ri, din dovenpeis!

Mølleren løftet gutten ned og satte seg selv på eselet.

Da de hadde gått et stykke til, møtte de noen kvinner.

For en skam, ropte de til mølleren. Du som er stor og sterk, rir.

Den lille gutten din må løpe ved siden av.

Ja, ja, tenkte mølleren. Det er kanskje en skam.

Han løftet gutten opp til seg på eselet, og så red de sammen.

Da kom en mann gående.

To karer på ryggen av det stakkars eselet, sa han.

Det var bedre om dere bar eselet. Så har han vel rett, tenkte mølleren.

Han bandt sammen beina på eselet, og han og sønnen bar det mellom seg.

Da de kom inn i byen, møtte de mange folk.

Alle lo av dem og gjorde narr.

Men eselet likte ikke så mye leven. Det spente og sparket.

Da de gikk over en bro, ramlet det ut i elva og druknet.

Så måtte mølleren og sønnen gå hjem igjen.

De hadde verken esel eller penger.

DET ER IKKE LETT Å GJØRE ALLE TIL LAGS.

